

Arrest

nr. 129 320 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2014 met refertenummer 42475.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn.

Op 29 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met V.D, van Belgische nationaliteit.

Op 20 maart 2014, met kennisgeving op 28 maart 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.09.2013 werd ingediend door:

*Naam: N. Voornamen: (...) Nationaliteit: Kameroenese Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Fouban
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(..)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een rekeninguittreksel voor waaruit volgende inkomsten blijken:

- leefloon: gezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kunnen deze bedragen niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen

- kindergeld: gezien kinderbijslag een vorm van aanvullende gezinsbijslag is, kunnen deze bedragen niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen

- onderhoudsgeld en alimentatie vanwege derden: deze bedragen worden betaald aan de referentiepersoon om bij te dragen aan de kosten van het levensonderhoud van haar kinderen, en kunnen dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen

- verwarmingstoelage: deze toelage wordt specifiek uitgekeerd om tussen te komen in de betaling van de energiefactuur, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen

Echter, aangezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van 40ter van de wet van 15.12.1980.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Dat verzoeker samen met zijn levenspartner een hecht gezin vormt

Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel 1.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft (her)opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker..”

2.1.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel het volgende op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet aangetoond heeft dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om hem ten laste te kunnen nemen.

Verzoeker toonde niet aan dat hij aan de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet voldoet.

De referentiepersoon ontvangt het leefloon, hetgeen een vorm is van aanvullend bijstandsstelsel en niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Artikel 40ter 2° Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat het leefloon niet kan in aanmerking worden genomen.

De bescherming van artikel 8 EVRM is niet absoluut. De ratio legis van dit artikel is niet de omzeiling van de nationale reglementering.

“Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...)

Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM temeer niet in een verwijderingsmaatregel werd voorzien. (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004)(R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367)

“Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut en artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten”. (RvV 27 november 2009, nr. 34 993) zie ook: (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001

“De toepassing van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.” (RvV 9 maart 2010, nr. 39 919) zie ook: (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

“Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr.

139.107). *Noch toont verzoekster aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving.*" (RVV nr. 25898 van 10 april 2009)

De bestreden beslissing is proportioneel met de feiten.

*Het middel is ongegrond.*³

2.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar Belgische partner om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij met haar partner wettelijk samenwoont, is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar Belgische partner. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43). Artikel 8 van

het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat zij niet bij haar Belgische partner in België kan blijven door de bestreden beslissingen en dat haar privé- en gezinsleven geschonden is terwijl er geen voordeel is voor de overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen maar ondersteunt haar betoog niet met enig concreet element, laat staan dat zij deze loutere bewering aantoont. Hieruit blijkt niet dat hinderpalen worden aangevoerd voor het leiden van een gezinsleven met haar partner die haar kan vergezellen elders. De bestreden beslissing sluit voorts niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België, eens zij kan aantonen dat zij of haar partner over voldoende toereikende bestaansmiddelen kan beschikken. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De verwerende partij is er toe gehouden ook de belangen van het Belgisch Rijk af te wegen bij het nemen van de bestreden beslissing en er op toe te zien dat het sociale bijstandstelsel van het Rijk niet onredelijk wordt belast en dient dit op proportionele wijze te verrichten. In casu zoals blijkt uit de verdere bespreking van de middelen toont de verzoekende partij niet aan dat er voldoende toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden zijn zodat de verzoekende partij een ernstig risico vormt een bijkomende belasting van het Rijk te worden. Evenmin reikt de verzoekende partij elementen aan waaruit zou blijken op welke wijze zij haar privéleven geschonden acht.

Gelet op deze elementen blijkt derhalve niet dat op de verwerende partij een positieve verplichting zou rusten om haar op het grondgebied te gedogen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de

volledige inkomsten van verzoekers levenspartner geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag en waarom deze niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoeker over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat immers verzoekers levenspartner, naast een leefloon en verwarmingstoelage, tevens over een maandelijkse onderhoudsbijdrage voor haar kinderen beschikt.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing onterecht stelt dat deze onderhoudsbijdrage niet inoverweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoekers levenspartner.

Dat verzoeker verwijst naar het art. 40ter Vw waarin aangaande de "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" het volgende wordt gesteld : "2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen".

Dat in voormeld artikel uitdrukkelijk wat onder "aanvullende bijstandsstelsels" wordt begrepen opgesomd wordt.

Dat "onderhoudsbijdragen voor de kinderen " geenszins in het art. 40ter Vw. beschouwd (en vermeld) wordt als "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels".

Dat verzoeker opmerkt dat zijn levenspartner, mevrouw VD, omwille van medische redenen werkonbekwaam is en derhalve beroep dient te doen op een leefloonuitkering (cf. medisch attest dd. 3.04.2014, stuk 2).

Dat derhalve verzoekers levenspartner noodgedwongen dient beroep te doen op "een aanvullend bijstandstelsel".

Dat derhalve verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekers levenspartner en op een afdoende manier te motiveren waarom haar inkomsten, waarover beschikt, niet kunnen beschouwd worden als het beschikken over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat er in casu schending is van het artikel 40ter Vw. van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.3

2.2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het tweede middel het volgende op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar elk van de voorgelegde documenten en gemotiveerd waarom elk inkomen niet beschouwd kan worden beschouwd als voldoende stabiele, toereikende en regelmatige inkomen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In de bestreden beslissing worden zowel de toepasselijke wetsbepalingen als de feiten vermeld die aan de basis ervan liggen.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet werd correct toegepast.

Het middel is ongegrond."

2.2.3.1. Dit middel is enkel gericht tegen de bestreden beslissing die een weigering tot verblijf betreft:

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motivering niet afdoende vindt omdat geen rekening wordt gehouden met de maandelijkse onderhoudsbijdrage waarover zij beschikt. Uit het middel blijkt dat deze maandelijkse onderhoudsbijdrage voor haar kinderen wordt uitgekeerd. Uit het administratief dossier blijkt dat deze de som van 210 euro maandelijks bedraagt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

(...)”

De bestreden beslissing stelt vast dat de partner van de verzoekende partij beschikt over een leefloon, kindergeld en een verwarmingstoelage. De bestreden beslissing stelt dat met deze ontvangsten geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen die vereist zijn in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Dit motief wordt niet op ernstige wijze betwist, is juist en vindt steun in het administratief dossier. Integendeel met wat de verzoekende partij suggereert, blijkt niet uit deze bepaling dat enkel *“het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”*, hetzij wat expliciet is opgesomd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, buiten beschouwing moeten gelaten worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Bedoeld worden ook de inkomsten gegenereerd uit *“aanvullende gezinsbijslagen”* en *“gezinsbijslagen”* die evenmin nader zijn gedefinieerd. Gelet op de algemene bewoordingen van het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”* vervat in de wettekst, kan uit deze wettekst niet worden afgeleid dat bepaalde tegemoetkomingen bij gebreke van een expliciete opsomming van een specifieke bijstandsbijslag, bestaansmiddelen zijn.

De verzoekende partij ontkent niet dat haar partner maandelijks een volledig leefloon ontvangt. Bijgevolg kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordelen dat de verzoekende partij niet voldeed aan de voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet en deze niet aantoonde over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Ook de kinderbijslag dient buiten beschouwing te worden gelaten nu dit deel uitmaakt van de gezinsbijslagen die uitdrukkelijk zijn uitgesloten door artikel 40ter van de vreemdelingenwet in het bepalen van de voldoende bestaansmiddelen. Voorts heeft de verwerende partij terecht in haar behoefteanalyse gesteld dat de verwarmingstoelage uitgekeerd wordt om tussen te komen in de betaling van de energiefactuur. Deze tussenkomst heft zichzelf op omdat ze onmiddellijk kosten vervangt en kan niet in rekening gebracht worden voor de berekening van de bestaansmiddelen.

Waar de verzoekende partij meent dat de onderhoudsgelden a rato van 210 euro die haar levensgezel maandelijks ontvangt (volgens het administratief dossier) in rekening moeten gebracht worden ter begroting van de bestaansmiddelen, erkent zij dat deze worden uitbetaald voor de vier kinderen van de partner van de verzoekende partij. Deze middelen zijn aldus geen bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf zodat het niet kennelijk onredelijk is deze uit te sluiten voor de begroting van de bestaansmiddelen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, mede omdat enkel leefloon als werkelijk eigen ontvangsten van de levensgezel van de verzoekende partij worden voorgelegd. Daargelaten de vaststelling dat niet kan ingezien worden hoe een bedrag van 210 euro maandelijks de

besluitvorming van de bestreden beslissing had vermogen te wijzigen, gelet op de laagheid van het bedrag.

Het gegeven dat de verzoekende partij omwille van medische redenen beroep dient te doen op een leefloon doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien blijkt niet uit het administratief dossier dat de verzoekende partij dit gegeven kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel omschreven, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86/EG), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van haar verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, geen rekening hield met verzoekers langdurig verblijf in België, met zijn samenwonen met zijn levenspartner te Poperinge,...

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.3.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het derde middel het volgende op in haar nota:

“In het derde middel roept verzoeker de schending in van artikel 17 richtlijn 2003/86/EG, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht, de rechten van verdediging en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om alle bewijzen voor te leggen om de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen.

“De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.” (RVV nr. 117.451 van 23 januari 2014).

Verzoeker toont niet aan dat indien hij gehoord werd zijn verklaringen tot een andere motivering van de beslissing zouden hebben geleid.

Verzoeker stelt dat zijn rechten van verdediging niet gerespecteerd werden. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op de administratieve beslissingen die genomen werden in het kader van de Vreemdelingenwet (R.v.S. 8 september 2005, nr. 148.666; R.v.S. 11 januari 2006, nr. 153.505; RVV nr. 78.024, 26 maart 2012). Het middel is onontvankelijk wat betreft dit onderdeel.

Voor zover verzoeker de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG inroept, stelt verwerende partij vast dat particulieren, na de omzetting van een richtlijn, slechts op dienstige wijze een beroep kunnen doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

Verzoeker roept de schending van het evenredigheidsbeginsel in. Dit beginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het individueel belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, 2006, 184).

Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont de ingeroepen schendingen niet aan.”

2.3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijn 2003/86/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Voormelde richtlijn regelt daarenboven de gezinshereniging tussen onderdanen van derde landen en het staat niet ter discussie dat de partner van de verzoekende partij als Belg een Unieburger is. De verzoekende partij kan derhalve niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van deze richtlijn.

De verzoekende partij toont verder ook niet aan dat de verwerende partij, bij het beoordelen van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, op grond van andere regels of beginselen een uitgebreider onderzoek had moeten voeren naar de concrete omstandigheden waarin zij zich bevindt.

Wat het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel betreft, dient herhaald te worden dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat dit het geval is. De schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze

werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het komt de verzoekende partij toe de nodige bewijzen, minstens indicaties, kenbaar te maken aan de verwerende partij indien zij wenst dat met andere elementen wordt rekening gehouden. Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan dat haar verblijf in België "langdurig" is. Met de samenwoonst met de levensgezel hebben de bestreden beslissingen wel degelijk rekening gehouden. De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog de schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Waar de verzoekende partij de schending van het hoorplicht aanvoert, volstaat in casu de vaststelling dat de verzoekende partij nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming anders had kunnen zijn. De schending van dit onderdeel is niet op dienstige wijze aangevoerd.

Het volstaat voor het overige te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

Het middel is ongegrond.

3. Voorts volstaat de vaststelling dat geen andere grieven zijn aangevoerd, ook niet tegen de tweede bestreden beslissing die de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN